

מ"ת 58375/02/21 - מדינת ישראל נגד לירון מהלל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 58375-02-21 מדינת ישראל נ' מהלל(עציר)

בפני
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
ע"י עו"ד יסמין שביט
לירון מהלל (עציר)
ע"י עו"ד אלון קריטי

החלטה

לפניי בקשה שנייה לעיון חוזר בהחלטה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

מבוא

1. נגד המשיב הוגש תחילה ביום 28.2.21 כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ביום 8.3.21 תוקן כתב האישום, כך שיוחסה למשיב עבירה של רצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין.

לפי המיוחס בכתב האישום המתוקן, בין המשיב ובן דבח (להלן - "**המנוח**") התקיימו ביום 11.2.21 חלופת מסרונים ושיחות טלפוניות, על רקע טענה בדבר חוב כספי של המשיב למנוח. במהלך חילופי הדברים הודיע המנוח למשיב, כי הוא מגיע אליו הביתה כדי לגבות את החוב. בעקבות זאת, יצא המשיב מביתו כשהוא מצויד בסכין והמתין לבואו של המנוח בצומת בקרבת ביתו. המנוח הגיע לצומת ברכב בו נהג אדם אחר, ובין המעורבים החלה התרחשות שאינה ידועה במדויק למאשימה, עד שנפרדו.

בהמשך למתואר, שב המשיב לצומת כשהמנוח רץ בעקבותיו. המשיב הסתובב לכיוונו של המנוח ודקר אותו מספר פעמים בבית החזה, ובמקביל דקר המנוח את המשיב בצווארו. לאחר מכן נמלט המשיב לביתו, הסתיר את הסכין ופונה לבית החולים.

בעקבות מעשיו של המשיב, נגרמו למנוח שלושה פצעי דקירה בבית החזה אשר גרמו לדימומים פנימיים. המנוח אושפז במחלקת טיפול נמרץ בבית חולים קפלן, כשהוא מורדם, מונשם ומחוסר הכרה. בהמשך התדרדר מצבו עד שנפטר ביום 28.2.21 כתוצאה מהפגיעות להן גרם המשיב.

2. בא כוח המשיב, חלק על קיומן של ראיות לכאורה.

3. בית המשפט (כבוד השופטת מרב גרינברג), בהחלטה מיום 11.4.21, קבע כי ישנן ראיות לכאורה, המבססות את התשתית הלכאורית הנדרשת לעבירת הרצח המיוחסת למשיב. בהמשך לכך, ובהינתן עילת מעצר, הורה בית המשפט על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

עמוד 1

בית המשפט עמד על הקושי העולה מאי מסירת גרסה סדורה ועקבית להתרחשות האירועים על ידי המשיב, אשר נחקר שש פעמים, רק בחקירתו האחרונה מסר גרסה, וגם בגרסה זו שלל את השימוש בסכין ואת דקירת המנוח. לעומת זאת, ההגנה אישרה בטיעוניה, כי המשיב "ככל הנראה" דקר את המנוח. מכאן קבע בית המשפט, כי ניתן להתמקד בשאלה אם המשיב הגיע למפגש מצויד בסכין או שמא נקלע לעימות בלתי צפוי ונדקר, כטענת ההגנה, ולצורך הגנה על עצמו דקר את המנוח.

בית המשפט הוסיף וקבע מספר ממצאים עובדתיים, שעיקרם יפורט להלן:

העימות בין המשיב והמנוח נעוץ בחוב כספי שחב לו המשיב. זהו גם הרקע להחלפת מסרונים והודעות קוליות על ידי המשיב והמנוח ביום האירוע מושא כתב האישום. בהמשך לכך, הגיע המנוח עם אחר בשם שלומי גבריאלי ברכב לכיוון בית המשיב.

בסרטון האבטחה נראה המשיב הולך לכיוון הצומת הצמוד לביתו. איכותו של הסרטון אינה טובה והוא אינו נראה אוחז בידו חפץ. המשיב מבחין ברכב ומתקרב אליו, ולאחר מכן שוב מתנהל שלב שאינו נראה במצלמות "אך ברור שמהיר מאוד". מספר שניות לאחר מכן נצפה המנוח, המשיב שב ומתקרב לכיוונו והשניים נראים מתקוטטים.

המנוח נדקר בצווארו. נמצאה סכין מגואלת בדמו של המנוח בביתו של המשיב. המשיב כבר אינו חולק כי הוא דקר את המנוח.

בית המשפט קבע, כי אין כל אחיזה בראיות לטענת המשיב, כי בשלב הראשון של העימות ארבעה אנשים המתינו לו ליד הרכב והיכו אותו בסטירות ובאגרופים, אחד מהם המנוח שהחזיק סכין וניסה לדקור אותו. עוד קבע, כי כלל הראיות מלמדות שהמנוח הגיע עם גבריאלי לבדו ברכב.

בית המשפט המשיך וקבע, כי בסרטון האירוע ניתן לראות עימות קצר בן מספר שניות בין המשיב והמנוח, ולא ניתן להבחין בדקירות או בסכינים. לאחר מכן השניים מתפצלים, המשיב רץ להמשך הרחוב והמנוח מתרחק מעט ועולה על הרכב. הסרטון מלמד גם, כי לאחר המפגש ליד הרכב היתה למשיב אפשרות לעזוב אך הוא חזר והתקרב למנוח. הרכב בו נהג גבריאלי חסם חלק מדרך המעבר של המשיב, אולם לא את כולה. בהמשך לכך, נראה המשיב "הולך/רץ" במורד הרחוב ובסמוך לו הרכב נוסע במהירות. בשלב זה נהג הרכב כבר משוחח עם מד"א ומהתמלול עולה כי מצבו של המנוח קשה. המשיב נראה במצלמות ביתו של שכן כשהוא מתדפק על הדלת בבקשה לעזרה. באותה העת נראה המשיב כשהוא שותת דם וסכין בידו. לאחר מכן חזר המשיב לביתו.

בהמשך הערב, עת הגיעה המשטרה לביתו של המשיב, שתת המשיב דם ולשאלתו של השוטר מסר כי נחתך ב"על האש". בסריקה בביתו נמצאה סכין, עליה נמצאו בהמשך ממצאי די.אנ.איי של המנוח.

לעמדת בית המשפט, עולה קושי לקבוע כי המשיב החזיק בסכין שהביא מביתו, או כטענתו האחרונה, נטל סכין שהחזיק בה המנוח, אולם סוגיה זו תתברר במשפט עצמו.

בסופו של דבר קבע בית המשפט, כי מהתרחיש הלכאורי עולה, כי המשיב ידע עם צאתו מביתו שפניו למפגש אלים. חילופי הדברים בין השניים לפני האירוע כללו קללות ואיומים הדדיים. המשיב מסר גרסה בלתי סבירה, כי בהגיעו לרכב פגש בארבעה אחרים שהיכו אותו נמרצות. למשיב היתה אפשרות לברוח אך הוא חזר והתקרב אל המנוח כשפניו לעימות. ההתקוטטות ביניהם היתה קצרה אולם תוצאתה קשה.

4. לאחר מתן ההחלטה לעניין קיומן של ראיות לכאורה, התקבלה חוות דעת פתולוגית סופית, אשר

מסקנתה היא כי לא ניתן לקבוע בוודאות קיומו של קשר סיבתי בין אירוע הדקירה למותו של המנוח.

5. בעקבות חוות הדעת הפתולוגית הסופית הגיש בא כוח המשיב בקשה לעיון חוזר, בטענה כי חל כרסום ראייתי מהותי המצדיק עיון חוזר בהחלטת המעצר.

6. בית המשפט (כבוד השופטת מרב גרינברג), בהחלטה מיום 20.5.21, דחה את הבקשה לעיון חוזר. בית המשפט קבע, כי למרות שלפי חוות הדעת לא ניתן לקבוע בוודאות קיומו של קשר סיבתי בין דקירת המנוח על ידי המשיב למותו, הרי שחוות הדעת לא שללה קיומו של קשר סיבתי בין פציעת המנוח למותו. מכאן קבע המומחה שייתכן, ואף סביר, כי מות המנוח נגרם כתוצאה משלוש דקירות באזור בית החזה. לפי חוות הדעת, הקושי בקביעת ממצא ודאי נובע, בין היתר, מהיעדר עריכת נתיחה בשל התנגדות משפחת המנוח, בעוד שנתיחה עשויה היתה לספק תמונה בהירה ושלמה על אודות סיבת המוות המדויקת. כן הוסיף בית המשפט, כי גם אם היתה סיבת מוות נוספת, הרי שלפי סעיף 309(3) לחוק העונשין, אין בכך כדי לשלול אחריות לגרימת מוות.

מכאן קבע בית המשפט, כי אין במסקנה הלא ודאית שבחוות הדעת כדי לכרסם בעוצמת הראיות ולהחליש את קיומו של קשר סיבתי ראייתי לכאורי בין דקירות המשיב את המנוח, למותו הטראגי.

7. ביום 13.6.21 הגיש בא כוח המשיב בקשה נוספת לעיון חוזר, מושא החלטה זו. הבקשה הועברה להכרעתי. הואיל והבקשה נעדרה פירוט, הצדדים נדרשו להשלים עיקרי טיעונים וכן התקיים טיעון בעל פה. מכאן ההחלטה.

תמצית יריעת המחלוקת

8. בבקשתו המתוקנת לעיון חוזר מתמקד בא כוח המשיב בשתי התפתחויות ראייתיות, שיש בהן, לעמדתו, כדי לשנות את התשתית הראייתית שבבסיס ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה: האחת, הפרפרזות המודיעיניות, שקיבלה ההגנה לאחרונה, מלמדות שהמנוח הגיע למקום עם יותר מאדם אחד נוסף, כשהוא מצויד בסכין והוא שדקר תחילה את המשיב; השנייה, חוות דעת עדכנית של מומחה רכב, אשר בדק את רכבו של המנוח, יחד עם הממצא שבחוות הדעת הפתולוגית בדבר דימום עכבישי, שיש בהן, לעמדתו, כדי ללמד כי סיבת המוות היתה הטחת ראשו של המנוח בנסיעה; הטענות כולן מבססות את ביטול אישום הרצח ושחרורו של המשיב לחלופה.

9. בא כוח המבקשת טען, לעומת זאת, כי אין הבקשה עומדת במבחן "היפוך הקערה" ואין בתשתית שהוצגה כדי לשנות את מארג הראיות מן היסוד. לטענתו, מקומן של טענות אלו להתברר בתיק העיקרי. עוד טען, כי לא ניתן להכריע בשלב זה בסתירות בין הפרפרזות עצמן, בין ובין גרסת המשיב במשטרה, ובין ובין המענה לכתב האישום, הן ביחס למספר המעורבים והן ביחס לטיבו של המפגש המוקדם. עוד טען, כי הן הסרטון והן הפרפרזות מלמדים, כי היתה למשיב האפשרות לעזוב את המקום, ומכאן שאין באלו כדי לבסס את הטענה להגנה עצמית. בא כוח המבקשת הוסיף וטען, כי אין בחוות דעת הרכב שהציגה ההגנה כדי ללמד שמותו של המנוח לא נגרמה כתוצאה מהדקירות. לבסוף טען, כי טענת ההגנה המקדמית ביחס לכתב האישום נמחקה בהמלצת ההרכב הדין בתיק העיקרי, והמקום לדון בה היא לאחר שמיעת הראיות.

דין

10. לפי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996:
- "עצור, משוחרר בערובה או תובע רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בענין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".
11. טענותיו של המשיב נסבות על השינוי העובדתי שחל, לטענתו, בעקבות קבלת פרפרזות מודיעיניות ועריכת חוות דעת מומחה רכב מטעם ההגנה.
12. כדי שתתקיים עילה לעיון חוזר, אשר עניינה גיליון של עובדות חדשות שיש בהן כדי להביא לכרסום בתשתית הראייתית, על המבקש להראות כי חל "מהפך ראייתי" של ממש או "שינוי דרמטי" בתשתית הראייתית, אשר יש בו "כדי להפוך את הקערה על פיה" (בש"פ 1091/20 **מדינת ישראל נ' שיכה** (8.4.20); בש"פ 4954/21 **בן דוד נ' מדינת ישראל** (8.8.21); בש"פ 8093/19 **מדינת ישראל נ' רוחן** (21.1.20); בש"פ 3409/18 **בריל נ' מדינת ישראל** (3.6.18); בש"פ 966/16 **זידאן נ' מדינת ישראל** (28.2.16); בש"פ 8216/13 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (30.1.14); בש"פ 5387/12 **קריאף נ' מדינת ישראל** (16.7.12)).
13. האם עלה בידי המשיב להראות כי חל כרסום ראייתי המהווה "מהפך או שינוי דרמטי", שיש בו "כדי להפוך הקערה על פיה"? התשובה על כך היא בשלילה.
14. אכן, חלו שתי התפתחויות עובדתיות מאז ניתנה ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה: האחת, הועברו פרפרזות מודיעיניות להגנה; השנייה, נבדק הרכב שבו נסע המנוח, ונערכה בעקבות זאת חוות דעת מומחה רכב על ידי ההגנה. כאן המקום להעיר, כי תחילה טען אמנם בא כוח המשיב בדבר קשיים בבדיקת הרכב, אולם משנבדק לבסוף הרכב, זנח טענותיו אלו, וממילא אין עוד צורך להכריע בהן.
15. ראשית, יידונו הפרפרזות המודיעיניות שהתקבלו לאחר שניתנה ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, ואשר הוצגו לבית המשפט.
- באחת הפרפרזות - ידיעה מספר 21-0329-886 - צוינו הדברים הבאים: "לפני כשעה שלומי גבריאלי מבת ים יחד עם בן דב (המנוח - א.פ) ובחור נוסף הלכו לפגישה עם לירון (המשיב - א.פ) ברחובות ... בפגישה התפתחה מריבה ושלומי ובן דקרו את לירון והוא הצליח להגיב חזרה ולדקור את בן ושלומי שהצליח להימלט מהאזור".
- בפרפרזה נוספת - מספר 21-0329-905 - צוין: "הערב התפתח סכסוך בין שלומי גבריאלי ... ובן דב לבין לירון ברחובות ... הסכסוך החל במכות ששלומי ובן נתנו ללירון. האירוע גלש לדקירות הדדיות שבמהלכן לירון דקר את בן בליבו ושלומי נדקר על ידו במספר מוקדים בגופו. במקביל גם לירון ספג בעצמו דקירה בצווארו".
16. המידע המתואר מתוך הפרפרזות לא היה בפני בית המשפט בהחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, וחלקו סותר ממצאים בהחלטה. כך למשל, בית המשפט קבע, כאמור, כי המנוח הגיע למקום העימות ברכב עם גבריאלי לבדו, ואין כל אחיזה בראיות לנוכחותם של נוספים במקום. כן קבע בית המשפט, כי המשיב מסר גרסה בלתי סבירה, כי בהגיעו לרכב פגש בארבעה אחרים שהיכו אותו נמרצות.
- הפרפרזה הנזכרת אינה עולה בקנה אחד עם הקביעה של בית המשפט כי המנוח הגיע לבדו עם גבריאלי, שכן לפי

אותה פרפרזה היה במקום אדם נוסף. עם זאת, גם לפי פרפרזה זו אין מדובר בארבעה אנשים, כטענת המשיב, אלא לכל היותר בשלושה. יתר על כן, פרפרזה אחרת מתארת שוב שני אנשים בלבד, אחד מהם המנוח. הפרפרזה המתוארת גם סותרת את הממצא של בית המשפט, כי גרסתו של המשיב לפיה אחרים היכו אותו נמרצות אינה סבירה, שכן לפי הפרפרזה המנוח ושלומי אכן היכו את המשיב בתחילת האירוע.

17. אחת הפרפרזות גם מלמדת, כי המנוח הוא שדקר תחילה את המשיב. מידע זה לא היה בפני בית המשפט, אשר קבע, כי עולה קושי לקבוע אם המשיב החזיק בסכין שהביא מביתו, או כטענתו האחרונה, נטל סכין שהחזיק בה המנוח. בית המשפט גם לא קבע ממצא כלשהו בשאלה מי דקר תחילה, המשיב או המנוח.

18. הנה כי כן, בפרפרזות אכן ישנו מידע רלוונטי שלא היה בפני בית המשפט בעת מתן ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה. עם זאת, לא די בקיומן של ראיות לכאוריות חדשות כדי להצדיק קבלת הבקשה לעיון חוזר וקביעה בדבר חולשה ראיתית, וזאת משום שאין במידע החדש כדי "להפוך הקערה על פיה".

ראשית, משום שאין לדעת אם המידע החדש המצוי בפרפרזות מודיעיניות, יוצג לבית המשפט; שנית, הואיל והמידע מצוי כגרסה באחת הפרפרזות, אולם לא ניתן לקבוע בשלב זה את מהימנותו, ואת השתלבותו במארג הראייתי הכולל - הכרעה המסורה למותב הדן בתיק העיקרי. כך למשל, באחת הפרפרזות צוין אמנם כי היו שני אנשים מלבד המנוח, אולם באחרת צוין, כי היה במקום רק המנוח ואדם נוסף. יתר על כן, בעוד באחת מהפרפרזות צוין, כי המנוח דקר תחילה, באחרת צוינו דקירות הדדיות. מכאן, שיש צורך בהערכת מהימנות המידע, ועניין זה מסור, כידוע למותב הדן בהליך העיקרי; שלישית, גם אם המנוח הגיע עם שני אנשים ולא אחד, וגם אם דקר תחילה את המשיב, אין המידע החדש מלמד, כי עומדת למשיב טענה להגנה עצמית. כפי שנקבע בהחלטה בדבר ראיות לכאורה, וכפי שעולה מהסרטון - בו צפיתי בעצמי - האירוע נחלק לשני חלקים, והדקירות הדרמטיות אירעו בחלקו השני של האירוע, ולאחר שהמשיב יכול היה לעזוב את המקום. ממצא זה אינו קשור כלל לפרפרזות החדשות שהוצגו, ומכאן שממילא אין מקום לדון בו מחדש.

19. עוד יש להזכיר ולהדגיש, כי המשיב שתק במשך מירב חקירותיו, מסר גרסה חלקית ובלתי מהימנה בחקירתו האחרונה, וגם בשלב זה לא מסר המשיב גרסה סדורה בדבר האירועים. בא כוח המשיב אמנם טען, כי עומדת למשיב הגנה עצמית, אולם כלל לא מיקד טענותיו בחלופות אפשריות לעבירה של רצח בכוונה תחילה. ממילא, ישנו קושי מובנה בבירור גרסה מתוך אחת הפרפרזות ובהתאמתה לגרסת נטענת של המשיב, כאשר כלל לא נהיר מהי גרסתו של המשיב.

20. שנית, תידון להלן חוות הדעת של מומחה הרכב שערכה ההגנה, אשר הוגשה לבית המשפט, ולפי הנטען יש בה כדי לשנות את הממצאים שנקבעו.

ואלו עיקרי הממצאים בחוות הדעת של מומחה הרכב, מר צביקה מוזס, בוחן תנועה, אשר בדק את הרכב בו הוסע המנוח לאחר האירוע:

ניתן להעריך בסבירות גבוהה כי נהג הרכב נהג במהירות הגבוהה מהמותרת לאורך מסלול נסיעתו; לרכב נגרם נזק תאונתי שתוצאתו שבר בזרוע מתלה גלגל קדמי שמאלי, כתוצאה מהתנגשות הרכב בכלי רכב אחרים. עקב נזק תאונתי זה, הגלגל הימני אינו מיוצב; בניסויים שנערכו ברכב ניתן להבחין ב"אי עקיבה" של הגלגל הקדמי ימני אחר היגוי תקין של הרכב - דבר שגרם לטלטול ובלימת תנועת הרכב; ניתן להעריך בסבירות גבוהה כי נהיגת הרכב במהירות גבוהה במהלכה הרכב מתמרן ימינה ושמאלה תגרום לטלטול ובלימת תנועה הרכב, וכך גם לטלטול נוסעי הרכב; ניתן להעריך בסבירות גבוהה כי הנוסע במושב הקדמי ימני לא היה חגור בחגורת בטיחות במהלך הסעתו לבית החולים. היעדר החגורה מחמירה את הטלטול ואפשרות פגיעת גופו בחלקים בסביבת מושב הנוסע; ניתן להעריך כי מצבו הרפואי של

הנוסע בעת הסעתו לבית החולים מכביד על יכולתו לייצב את גופו ולמנוע פגיעות לגופו ולראשו עקב טלטול הרכב.

21. גם כאן מדובר במידע שלא היה בפני בית המשפט בהחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, שכן חוות הדעת נערכה לאחר מתן ההחלטה.

22. האם יש בחוות הדעת כדי "להפוך הקערה על פיה", בכך שהיא מנתקת את הקשר הסיבתי, כטענת ההגנה? על מנת לבסס טענתו, מחבר בא כוח המשיב בין חוות הדעת של מומחה הרכב ובין חוות הדעת הפתולוגית שנערכה על ידי המכון לרפואה משפטית. לטענתו, המסקנה המתבקשת היא כי הדימום העכבישי שצוין בחוות הדעת הפתולוגית נגרם בשל מכה/הצלפה שיכול והמנוח קיבל במהלך הנסיעה, אשר הובילה לניתוק הקשר הסיבתי לתוצאה.

23. טענת בא כוח המשיב כוללת מספר הנחות וכן "קפיצה לוגית", שאינה קיימת כלל בחוות הדעת שהוגשה. ראשית, אין בחוות הדעת של מומחה הרכב כל התייחסות לסיבת המוות. המומחה אינו מתיימר להבין בפתולוגיה משפטית או אפילו ברפואה, ואין תימא כי אינו מתייחס כלל לסיבת המוות. ממילא, לא יכולה חוות דעתו לתמוך בניתוק הקשר הסיבתי בין הדקירות ובין מותו של המנוח; שנית, לא הוצגה כל חוות דעת מטעם ההגנה לביסוס טענתו בדבר סיבת מוות חלופית לדקירות. ממילא, אין בחוות הדעת כל ממצא כי הדימום העכבישי אמנם גרם למוות; שלישית, אין בחוות הדעת כל בסיס לטענה כי הדימום העכבישי אמנם נגרם כתוצאה מהטחת ראשו של המנוח ברכב; רביעית, חוות הדעת הפתולוגית כלל אינה קובעת כממצא ברור קיומו של "דימום עכבישי", אלא אך חשד לדימום עכבישי. יוזכר, כי לא נערכה נתיחה פתולוגית מלאה, וזאת משום התנגדות המשפחה. החשד מבוסס על פיענוח בדיקת טומוגרפיה ממוחשבת ולא על נתיחה.

24. יש להוסיף בהקשר זה, וכפי שעולה מהתשתית שעמדה בפני בית המשפט בהחלטה הראשונה לעיון חוזר, כי המנוח נדקר על ידי המשיב שלוש פעמים באזור בית החזה, ואין בחוות הדעת הפתולוגית כדי לשלול קיומו של קשר סיבתי בין הפציעה למותו, למרות שלא נקבעו ממצאים חד משמעיים, בהקשר זה, בשל היעדר ביצוע נתיחה לאחר המוות.

25. מכאן, שגם אין בחוות הדעת של מומחה הרכב כדי להניח תשתית ראייתית בדבר סיבת מוות שונה מדקירת המנוח. במאמר מוסגר יצוין גם, כי בהחלטה הראשונה לעיון חוזר הדגיש בית המשפט, כי לפי סעיף 309(5) לחוק העונשין, אין בסיבת מוות נוספת - וכאמור, תשתית לכך לא הונחה - כדי להחליש את קיומן של ראיות לכאורה. העיקר הוא אם המעשה מהווה סיבה משמעותית למוות, כאשר נסיעה לבית החולים היא בגדר אירוע צפוי שאין בו כדי לנתק את הקשר הסיבתי.

26. הנה כי כן, אין בתשתית הראייתית החדשה שהוצגה, כדי "להפוך את הקערה על פיה". ממילא, גם אין בתשתית זו כדי להחליש את עוצמתן של הראיות, אשר עמדו מלכתחילה בבסיס ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, וזאת הגם שלא כל התשתית היתה בפני בית המשפט, ואף נקבעו ממצאים סותרים ביחס לחלק מהעובדות. לפיכך, גם אין מקום בשלב זה לדון בעתירת בא כוח המשיב לביטול אישום הרצח, וטענה זו תתברר בהליך העיקרי.

סוף דבר

27. הנה כי כן, הפרפרזות המודיעיניות וחוות דעת מומחה הרכב מטעם ההגנה לא היו בפני בית המשפט בהחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה. אולם, אין במידע החדש שהוצג כדי לשנות באופן דרמטי את התשתית הראייתית הלכאורית שעמדה בבסיס ההחלטה על קיומן של ראיות לכאורה וההחלטה הראשונה לעיון חוזר.

28. לאור כל האמור, בקשה שנייה זו לעיון חוזר - נדחית.

ניתנה היום, כ"ד תשרי תשפ"ב, 30 ספטמבר 2021, בהעדר הצדדים.

חתימה